

Canviem el marc

Dll, 23/11/2020 per Alba Sabaté Gauxachs

[Religions i comunicació](#)

Al diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, “marc” és un mot amb diverses accepcions.

“Límit que encercla un espai”; “Element decoratiu que envolta una pintura o un mirall i el protegeix”; “Bastiment d’una alcova, un balcó o una finestra”; de fet, també pot ser un sinònim de “legislació”, ha estat una unitat monetària alemanya i finlandesa i fins i tot un tipus d’aiguardent francès.

Ho saben molt bé els fotògrafs i fotoperiodistes, la realitat que mostren és aquella que queda dins el seu marc. Allà on posen l’ull, fixen i ensenyen la que seria la que ells consideren una part destacada del món. Ho fem els periodistes, també quan anem sense càmera. Posem la mirada allà on creiem que tothom l’hauria de tenir posada, i expliquem allò que veiem passant pel filtre dels nostres coneixements, experiències i inquietuds. D’aquí a trencar la famosa dicotomia entre una objectivitat inexistente i una subjectivitat inevitable. Perquè els periodistes som subjectes i no objectes. De fet, per a l’autora argentina **Leila Guerriero**, no hi ha temes a tractar, sinó mirades sobre les que parlar de la realitat; “la mirada és el tema”, insisteix.

Per això moltes vegades, si tots ensenyem la mateixa versió del món i mirem alhora al mateix lloc, sembla, perillosament, que allò sigui la veritat, que representi la totalitat d’aquest món. Fins i tot pot semblar que tot allò que queda fora, enlloc d’un enriquiment, sigui una amenaça.

Per als joves participants al documental “[Cambia el marco](#)”, produït per la Fundació Pluralismo y Convivencia i dirigit pel cineasta **Jonás Trueba**, la foto que fan els mitjans dels joves i les religions, decorada pel marc social que l’envolta i protegeix, necessita un canvi. El retrat s’ha quedat curt de focus, al marc ja li ha sortit alguna esquerdada. La peça s’ha projectat recentment i en format virtual a la

Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna en el context de la XVII Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya.

19 noies i nois. D'entre 14 i 21 anys. Ateus, baha'ís, budistes, catòlics, científics, cristians ortodoxos, jueus, musulmans, protestants, sants dels darrers dies i sikhs. Ens ofereixen 60 minuts d'honestat, confiança, transparència i idees per a una societat millor. La diversitat també regna audiovisualment. En molts moments, ells mateixos porten la càmera i són la veu en off, varien els tipus de plans, la perspectiva, ens conviden a una realitat dinàmica. I escolten la veu de l'altre i n'enregistren el rostre. Són ells mateixos que dibuixen el marc, i el representen amb les mans, i ens recorden que cal canviar-lo.

El marc delimita què és centre i què és perifèria. Si ho pensem doncs, de la necessitat de canviar-lo i ampliar-lo en parla el Papa **Francesc** des dels primers instants del seu pontificat. De manera insistent i reiterada.